

[Aksel Larsen.]

og så bliver rigsdagen degraderet, og rigsdagen som sådan får ikke lov til at tage alvorlige drøftelser eller træffe de virkelige afgørelser på det vigtigste område af alle, udenrigspolitikken.

Værre endnu er den foreslåede nye § 20, som jeg forgæves har efterlyst paterniteten til. Den siger, at beføjelser, som tilkommer rigets myndigheder, ved lov i nærmere bestemt omfang kan overlades til mellemfolkelige myndigheder, altså til internationale traktatorganisationer. Må jeg spørge: når man skal begrunde denne paragraf, hvorfor nævner man så alt muligt, lige fra eventuel nordisk toldunion til Schumanplan, men ikke under nogen omstændighed nævnes Atlantpagten, til trods for at vi allesammen ved, at det er den, der tænkes på, og at det er vort medlemskab af Atlantpagten, der har bevirket, at man udefra har fået ideen om at føje en sådan paragraf om suverænitets opgivelse ind i grundloven. Man kan så smukt sige: det er mellemfolkelige myndigheder; men vi ved jo godt, at enhver international traktatorganisation domineres af een eller måske et par magter, og det bliver denne eller dette par magter, der i givet fald kommer til at overtage den danske suverænitæt, overtage regeringens, rigsdagens og domstolenes beføjelser i Danmark. Man siger, at det kun er en del af suveræniteten. Nej, som paragraffen er udformet, kan rigsdagen i påkommende tilfælde overgive al suverænitæt, overgive al indenrigsk myndighed til fremmed magt, uanset om det er Atlantpagtorganisationen eller andet. Vi er modstandere af noget sådant. Vi mener, at Danmarks suverænitæt ikke kan, ikke skal, ikke bør kunne prigsives, ikke med noget som helst stemmetal i rigsdagen og heller ikke ved folkeafstemning. Nu siger man, at man dog har skabt visse garantier derved, at der skal $\frac{5}{6}$ majoritet til, for at en sådan lov er gyldig; men det betyder ingenting, der er jo føjet til, at opnås et sådant flertal ikke, men dog det til vedtagelse af almindelige lovforslag nødvendige flertal, og opretholder regeringen forslaget, forelægges det rigsdagsvælgerne til godkendelse eller forkastelse efter de for folkeafstemninger fastsatte regler. Det vil altså sige, at flertallet af vælgerne, dog mindst 30 pct. af samtlige vælgere, skal stemme nej. Lad os bare se på det, som det er. Hvis et flertal her i tinget, det være stort eller lille, vedtager, at nu skal

man overgive en del eller al indenrigsk myndighed til fremmed magt eller, som det så smukt hedder, mellemfolkelig myndighed, men flertallet ikke er stort nok, sender regeringen det til folkeafstemning. Så vil det flertal, som har vedtaget det herinde, disponere over den overvældende del af den danske dagspresse og andre politiske påvirkningsmidler, og så vil man stå i den situation, at størsteparten af befolkningen ikke ved, hvad det drejer sig om, og derfor forholder sig passiv ved folkeafstemningen. Tænk dog blot på, hvordan denne paragraf hidtil er behandlet i den offentlige debat. Der er sagt så lidt som muligt om den i dagbladene herhjemme, undtagen i „Land og Folk“. De andre blade har foretrukket at skrive så lidt som muligt og tiest at skrive det modsatte af sandheden. Når den højtærede statsminister skal begrunde den i Aktuelt Kvarter, fabler han om nordisk toldunion, skønt han ved, at denne paragraf ikke er anvendelig til nordisk toldunion. Hvis denne skal komme, skal det ordnes på anden måde, nemlig ved ratificering i rigsdagen af de aftaler, der måtte være truffet.

Nej, kommer den paragraf ind, står vi i dødelig fare for, at et rigsdagsflertal en dag under pres af fremmed magt går hen og vedtager en lov om i hvert fald delvis opgivelse af den indenrigske myndighed og dens overgivelse til fremmed magt. Det er galt nok i forvejen med Marshallplan og Atlantpagt, men det vil blive værre. Jeg synes, man skulle tænke på den nedværdigende situation, Vesteuropas lande befinder sig i. Nu har vi fået en ny præsident og følgelig en ny regering i Amerika. Det første, denne nye præsident gør, er at sende sin udenrigsminister på en lynrejse til en række europæiske hovedstæder. Han bruger en dag til forhandling med hvert lands regering, giver den sine instrukser og siger: vi amerikanere vil have det sådan og sådan, ellers sætter vi de økonomiske tommelskruer på jer, og derpå rejser han hjem. Måske falder det mig svært at beskrive, hvor fantastiske og nedværdigende for de pågældende lande sådanne forhold er, men jeg kan gøre det på den måde at jeg siger: tænk, hvis det var udenrigsminister Vishinskij i Sovjetunionen, der foretog en sådan lynrejse til Rumænien, Bulgarien, Polen og Czekoslovakiet og gav sådanne instrukser og så rejste hjem.

Så ville vi få 6-spaltede ramaskrig i avi-